

mezi Josefem L-em a žalovaným nedošlo v tom směru, by přijetím směnky byl žalovaný vůbec sprostěn obecnoprávního dluhu proti věřiteli Josefu L-ovi, že směnkou měl býti vyrovnán nedoplatek kupní ceny za auto. Ani prvý soud nemohl z okolností zjistiti co do směnky B, že šlo o privativní novaci, nýbrž dochází k závěru, že šlo o novaci kumulativní. Odvolací soud právem dovodil, že ani ze zjištění skutkových o prolungační směnce C. nelze usuzovati na takový úmysl stran, jenž by opodstatňoval privativní novaci, a to se zřetelem na okolnosti, za nichž k jejímu přijetí došlo a jak a proč byla odevzdána Josefem L-em jeho věřiteli Václavu Ž-ovi. Ostatně rekurenti připouštějí, že tato prolungační směnka je pro tento spor nerozhodná. Nepochybil tedy odvolací soud, uznáv žalobkyni jakožto postupitelku obecnoprávního nároku Josefem L-em jí postoupeného za aktivně legitimovanou, ježto tento nárok přijetím směnky nezanikl. Protože pak byly proti žalobě uplatňovány žalovaným různé jiné námitky, jež prvním soudem nebyly vyřešeny, právem zrušil odvolací soud rozsudek prvního soudu. Vývody rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost právního posouzení věci odvolacím soudem. Dovolávané rozhodnutí čís. 5938 sb. n. s. na sporný případ nedopadá právě pro nedostatek ujednání stran, by na místě zaplacení kupní ceny byla vydána směnka.

Čís. 11760.

Zřízení pozůstalostního inventáře, předepsané zákonem, musí se státi co nejdříve. Tomu nevadí, že se vedou spory o podstatnou část jmění pozůstalosti a o hodnotné pasivum pozůstalosti.

Souhlasná usnesení nižších soudů, jimiž bylo dědici uloženo, by si sám zřídil inventář, a dána mu k tomu cíli lhůta, jsou v rozporu se zákonem.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, R I 430/32.)

V pozůstalostní věci po Václavu F-ovi p o z ů s t a l o s t n í s o u d 1. zamítl žádost dědičky Marie F-ové, by sepis inventáře byl odložen až do právoplatného vyřízení sporu Ck III a 317/31 o pozemky, připsané knihovně dosud Josefu a Anně F-ovým; 2. k sepisu inventáře, který dědička sama opatří, a k předložení dědických výkazů stanovil lhůtu do konce dubna 1932. D ů v o d y: Ad 1. Není důvodu, aby pozůstalostní řízení bylo protahováno, až bude sporná věc vyřízena, protože spor za nynější přetíženosti soudu může býti nevyřízen ještě po několik let. Strana nebude nijak zkrácena, protože pozemky, o něž se vede spor, bude-li uznáno, že náležely polovicí zůstaviteli, budou pak odevzdány jako dodatně na jevo vyšlé jmění. Ad 2. V důvodech rozhodnutí projevila krajský soud názor, že dědička může sama opatřiti sepis inventáře. Tento soud byl jiného názoru, jest však podle § 44 nesp. říz. názorem opravné stolice vázán, připojuje se proto k němu a určil dědičce lhůtu k sepisu inventáře a k předložení dědických výkazů do konce dubna 1932. R e k u r s n í s o u d k rekursu Marie F-ové napažené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatelka brání se proti tomu,

by již nyní byl sepsán pozůstalostní inventář, ježto toho času nelze ho poříditi úplně pro nevyjasněnost poměru při některých majetnostech a závazcích. To není důvodem k žádanému odkladu sepisu inventáře, ostatně již započatého. Podle § 104 nesp. říz. zřizuje se inventář i tehdy, když poměry ohledně některých předmětů nejsou ještě vyjasněny, a jest tam předpis, jak si tu počínati. Podle § 136 nesp. říz. sporné, přihlášené pohledávky nejsou projednání pozůstalosti na překážku a odkází se na pořad práva. Podle § 151 nesp. říz. má soud pozůstalostní postupovati bez nepotřebné ztráty času. Podle § 179 nesp. říz. lze odevzdati pozůstalost, i když tu jest možnost, že se vyskytne ještě dodatečné jmění. Napadené usnesení jest tedy správné a stížnost na usnesení to jako nedůvodná zůstala proto bez úspěchu. Dokládá se, že zdejší rekursní usnesení ze dne 26. ledna 1932 neobsahuje a bez předbíhání rozhodnutí prvního soudu obsahovati nemohlo určitý právní názor o tom, zda sepis inventáře může opatřiti dědička, či zda zřízení jeho je vyhrazeno soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, pokud směřoval proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu v bodu 1., vyslovujícím, že se zamítá žádost dědičky Marie F-ové, by sepis inventáře byl odložen až do právoplatného vyřízení sporu C III 317/31; — naproti tomu k dovolacímu rekursu zrušil napadené usnesení, pokud jím bylo potvrzeno usnesení prvního soudu v bodu 2., vyslovujícím, že se k sepsání inventáře, který opatří dědička sama, a ku předložení dědických výkazů stanoví lhůta do konce dubna 1932; zároveň zrušil v tomto bodu i usnesení prvního soudu a tomuto soudu uložil, by dále po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Pokud jde o otázku, řešenou napadeným usnesením v souhlasu s usnesením prvního soudu pod bodem 1. tohoto usnesení, netrpí, jak zjistil nejvyšší soud, přezkoumav spisy, usnesení rekursního soudu žádnou z vad vytčených v § 46 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. K vývodům dovolacího rekursu stačí podotknouti, že se musí zřízení inventáře, je-li jeho zřízení předepsáno zákonem (§ 92 nesp. pat.), státi co nejdříve, jakž plyne zřejmě z účelu inventáře, vyznačeného v § 97 nesp. pat., neboť, čím delší doba uplyne od smrti zůstavitele, tím obtížnější jest dosažení tohoto účelu. Okolnost, že se vedou, jak tvrdí dovolací rekurs, spory i o podstatnou část stavu jmění, i o hodnotné pasivum pozůstalosti, nepřekáží nikterak zřízení soupisu pozůstalostního jmění, ježto o tom, zda má býti majetkový kus zařazen do soupisu, rozhoduje pozůstalostní soud z úřadu a pro otázku dluhů jest pro soud rozhodným uznání dědicem, jímž jest v tomto případě jen stěžovatelka. Nebylo proto v tomto směru dovolacímu rekursu vyhověno.

Jiná jest však otázka, kdo má zřídit inventář. V této příčině vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 10.417 sb. n. s., že sepsání inventáře n e n á l e ž í k oněm úkonům, jež si dědici podle § 29 třetí odstavce nesp. pat. mohou obstarati sami. Potvrdil-li tedy rekursní soud usnesení prvního soudu ve výroku, jímž bylo stěžovatelce jako dědičce uloženo,

by s a m a opatřila inventář, a dána jí k tomu cíli lhůta do konce dubna 1932, byly tím porušeny předpisy o zřízení soupisu (§ 802 obč. zák. a §§ 92 až 110 nesp. pat.), jež jsou svou povahou předpisy velícími a jichž zachování nelze se účinně vzdáti (§ 43 odstavec čtvrtý zák. čís. 100/1931 sb. zák. a n.). Bylo se proto v tomto směru k dovolacímu rekursu podle 46 odstavec druhý a třetí a § 43 odstavec třetí zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. usnésti, jak se stalo.

Čís. 11761.

Vyrovnací řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Předložil-li každý ze dvou solidárních dlužníků samostatný vyrovnací návrh a samostatný seznam jmění a navrhl-li každý 45⁰/₀ ní vyrovnací kvotu, lze dodatečně zvýšení kvoty (na 46⁰/₀ a pak na 50⁰/₀) vykládati jen v souvislosti s původními vyrovnacími návrhy. Jinak by nešlo o zvýšení, nýbrž o snížení nabídnuté kvoty, jež by bylo nepřipustné podle §§ 53 a 45, druhý odstavec, vyr. řádu.

Nejde o závažnou vadu, bránící potvrzení vyrovnání podle § 58, první odstavec, čís. 2 vyr. řádu, nýbrž jen o formální vadu, která mohla podle § 84 c. ř. s. býti odstraněna, bylo-li zahájeno vyrovnací řízení na společný návrh dvou solidárních dlužníků.

Jest závažnou vadou ve smyslu § 58, odstavec první, čís. 2 vyr. řádu, bylo-li ve vyrovnacím řízení projednaném ohledně obou dlužníků společně (§§ 70 vyr. ř., 188 konk. ř. a 187 c. ř. s.), hlasování o obou vyrovnacích návrzích provedeno společně a nebyla-li vydána dvě samostatná usnesení o potvrzení vyrovnání. Tato vada jest však odstranitelná i bez nového hlasování, bylo-li na základě hlasovacího seznamu rozdělití vyrovnací věřitele na věřitele toho a onoho dlužníka.

Zprávu vyrovnacího správce jest o každém dlužníku podati odděleně, by bylo lze přiměřenost kvoty u každého z dlužníků zvlášť posouditi.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, R I 432/32.)

V y r o v n a c í s o u d potvrdil vyrovnání manželů Josefa a Anežky J-ových. R e k u r s n í s o u d odepřel k rekursu věřitele vyrovnání potvrditi. D ů v o d y: Podle napadeného usnesení má býti zaplácena 50⁰/₀ vyrovnací kvota ze společných dluhů obou vyrovnacích dlužníků jen jednou. Toto usnesení opírající se o vyrovnací návrh obou dlužníků, přiči se však ustanovení § 21 vyr. ř., které je předpisem donucovacím, takže k němu jest přihlížeti i z úřadu. Stěžovatel právem vytýká jako vadu řízení, že jde o dva dlužníky a že proto mělo býti uzavřeno každým z dlužníků s jeho věřiteli vyrovnání zvlášť, tudíž také zahájeno zvlášť vyrovnací řízení o jmění každého z nich zvlášť, tím spíše, ano jmění i dluhy nejsou vesměs stejné, společné. Podle § 21 vyr. ř. může věřitel uplatňovati svou pohledávku proti každému solidárnímu dlužníku, jenž je ve vyrovnání. V tomto případě dluhují oba dlužníci stěžovatelkou a věřitelkou přihlášené pohledávky ze směnky, tedy rukou společnou a nerozdílnou (§ 86 směn. zák.), pročež právem mohli tito věřitelé uplat-